

Свесвјатјејши Архиепископе Константинопољски и Васељенски Патријарше,
Блажењејши, Преосвјашчењеши Архиепископи и Епископи Цркве Христове, часни
саборе народа Божјег,

"Ви сте свјетлост свијету. Не може се свјетилка сакрити која на гори стоји..." Ријеч је, драга браћо и сестре, Христа Бога упућена сљедбеницима његовим, истовремено и као призив и као истина, безброј пута потврђена у двехиљадегодишњој историји Цркве Божје. Један од живоносних свједока истинитости ових ријечи Господњих почива овдје пред нама окренут лицем према вјечности, према непролазном Царству Небеском, као безмјерној мјери, како његовог тако и живота свих људи и свих земљаских народа.

Да се заиста овај скромни, тихи човјек, који је нимало случајно добио име Апостола народа Павла, преобразио у свјетлост свијету и постао свјетилка која на гори стоји, свједоци сте сви ви сабрани данас око његовог одра; свједоци су и ове десетине и стотине хиљада људи који су ових дана хрлили као ријека неби ли се само дотакли њега и видјели небески покој и мир зрачећи са његовог упокојеног лика.

На блаженог спомена Патријарху Павлу испуњује се, очевидно, ријеч коју је сам изговорио за друге: "Кад се човјек роди, цео свијет се радује, а само он плаче. Али треба живјети тако, да када се он упокоји цео свијет плаче, а само се он радује." И заиста, да овај Божји човјек Павле није живио достојно свог људског и хришћанског звања, како би се могло догодити да оваква и оволика туга прожме овај милионски град, и шире од њега? Што је још чудније, свепрожимајућа туга, није обично туговање за губитком неког ко нам је мио и драг, него већ сада и овдје постаје радосна туга, радостотворна туга. Туга је јер представља растанак и губитак; радост је јер осјећамо и знамо да онај кога губимо и који одлази, остаје са нама и међу нама постајући још присутнији Духом Светим него што је био док је тјелесно са нама живио и међу нама ходио.

У томе и јесте и увјек је био парадокс живота истинских и правих људи: својим одласком они не само што не нестају, него постају све присутнији у људском животу, постајући уз то и мјера и критериј свога времена и збивања свога времена.

Погребно слово Патријарху Павлу

Пише: Митрополит Амфилохије
субота, 21 новембар 2009 02:49

Како се то објашњава? Како то објаснити у животу Патријарха Павла? Прво и основно објашњење: младић Гојко Стојчевић, монах, свештеник, Епископ Павле је као и сви Свети и истински људи прије њега - увјек творио оно што је говорио. Прије свега, овај покојник што је пред нама био је човјек дубоке и стамене вјере у Живога Христа Бога у Цркви Његовој тј. вјере која дјела, јер "вјера без дјела је мртва". Он је на боголики начин, ријеч претварао у дјело, дарујући дјелу смисао вјечни и непролазни.

Говорећи и проповиједајући Еванђеље Патријарх Павле оваплоћивао је Еванђеље, благу вијест вјечног живота, у свој живот, постао је ходеће Еванђеље постајући блага, добра вијест људима и свима створењима. Својом вјером и животом по вјери, он је показао истинитост ријечи Теофила Антиохијског: "Покажи ми твога човјека, да ти покажем мога Бога". Небеса приповиједају славу Божију али ништа и нико није у стању да посвједочи постојање Бога и истину Божију, колико прави Човјек. У непрекидној поворци оних који су ових дана приступали Патријарху, на питање једној дјевојци зашто то чини чуо се њен одговор: "Зато што је он човјек високог морала и великог поштења."

Ријеч Патријарха Павла је била блага а његови докази јаки; шта више најјачи доказ истинитости његове ријечи био је управо његов живот. Јер, по ријечи једног његовог светог предходника: "Свака ријеч има своју против ријеч; једино се не може супротставити ништа и нико - истинском животу.

Патријарх Павле је човјек дјелатне, дјелотворне вјере и подвига, а тиме и човјек вјерности истини Божијој - до смрти. У њему се, по пророку "срела милост и истина, правда и љубав загрлила". Знао је и сагласно томе је живио да се зло у другима не лијечи и не може излијечити својим злом: "Правда Бога истонога" мајке Јевросиме била је мјера његовог односа према својима и према туђима без разлике. Истом љубављу је волио свој Богом му повјерени народ, и сваки други народ, и сваког човјека као боголико биће и свако створење Божје.

Патријарх Павле никоме не суди, он само расуђује, поштујући слободу свакога. Трезвеумни зналац људске природе, он никада не повлађује ни својим ни туђим страстима, заблудама и самољубљу. Читавог живота се трудио да не буде никоме на терету. Све што је био и што је имао - давао је другоме, на природан ненаметљив начин, ништа за себе нетражећи...

Својим несебичним и ненаметљивим живљењем међу нама, више него ли својим

Погребно слово Патријарху Павлу

Пише: Митрополит Амфилохије
субота, 21 новембар 2009 02:49

ријечима, овај Свети Старац и цјелосни Човјек Цркве Божје Христове, пробудио је ево ових дана скривену доброту, човјечност и богољубље и братољубље у хиљадама душа које су га на мртвачком одру препознале као свога најрођенијега, брата, оца, пријатеља, који их никад неће заборавити или оставити.

Питао сам се последње двије године његове старачке немоћи и везаности за постељу у болници: Шта то значи? Што је Бог попустио на њега и на нас такву пробу и искушење? На крају од овогодишњег празника Усјековања Св. Јована Крститеља, његовог рођендана, у чијем знаку се одвијао сав његов живот, нашао сам одговор на ово питање: Овдје је његов Хростолики и Христоносни живот постао у пуној мјери и дубински Хростолик. Наиме ако се у току свог живота трудио да проповијеђу и поукама поучава и тјешу људе, то је својим старачим страдањем и боловима - учествовао ћутљиво и стварно у болу и патњи својих сапатника болесника на ВМА. Трудећи се читавог живота да буде "сарадник Божји" он се на крају сараспео Христу и понио крст својих ближњих сапатника и састрадалника својих без рјечи и без ропота.

Сараспео се Христу Патријарх Павле и својим ближњима, да би са Њим и са њима васкрсао и ушао у радост Господа свога.

Господе, подари слуги вјерном твоме и Оцу нашем Патријарх Павлу, вјечно Царство Твоје којим је живио и за којим је чезнуо, Царство Оца и Сина и Духа Светога во вијек вијека. Амин.